

Orkaner og andre Ulykker vare vi saa honnøtte at eftergive dem; men hvad gøre vi nu? Nu skrive vi det paa Mellemregning, og paa den Maade stiger denne kolossalt. For et Par Aar siden har der atter været Naturulykker paa de vestindiske Øer, men i Stedet for, som vi begyndte med i 70'erne, at eftergive Tabene, som de derved lede, regne vi stadig med disse 8,600,000 Kr. og komme derved op med Mellemregningens Beløb. Der er nu gaaet 30 Aar, siden denne Udtalelse er falden her i Tinget af den nævnte Folketingsmand, og i de 30 Aar er der intet gjort for at ændre denne slette Administration derovre. Saa længe de nemlig kunde betale, hvad de skulde, sagde vi: I skulle have eders slette Administration; men saa snart Statskassen maatte betale, sigte vi: I skulle sælges; thi at ændre Administrationens Slethed gøre vi under ingen Omstændigheder. Jeg skal hermed slutte, da det kun er de finansielle Bemærkninger, jeg har villet fremdrage over for den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Hillerød. Jeg gør opmærksom paa, at det Standpunkt, som Tinget nu indtager, er det tredje Standpunkt, Demokratiet har indtaget i denne Sag. Der har været 2 Mænd, hvis Aand af og til endnu kan spores i det danske Demokrati. De ere begge nu døde. Den ene er Thomas Nielsen, den anden er Tscherning. I Rigsdagen 1878—79, anden Samling, Tidenden Sp. 665, vil man finde følgende Udtalelse af Thomas Nielsen, det danske Folketingsflertals Ordfører i de vestindiske Sager: „Men man bliver unægtelig — det er ikke nogen ny Historie — bange for disse Kolonier og Bilande, naar man ser, at f. Eks. Færøerne paa Finanslovsforslaget, som vi behandle, kræver en Udgift af ikke mindre end 133,000 Kr., hvorimod de kun give en Indtægt af 49,000 Kr.“, og han tilføjede, „at disse Bilande og Kolonier ikke yde noget til den danske Statskasse, de ere snarere at ligne ved en Slags Blodigler paa det danske Statslegeme“. Det var det daværende Folketingsflertals Ordførers Standpunkt. Thomas Nielsen betragtede altsaa Kolonierne lige saavel Færøerne som Vestindien som Blodigler paa det danske Statslegeme. Derfor kommer han til den Konklusion: Dem skulle vi af med. Dette var det ene Standpunkt, som Demokratiet har taget til vore Kolonier og Bilande. Det andet er det, som karakteriseres ved Navnet Tscherning; han siger følgende: „Man har sagt, lad os sælge Kolonierne. Jeg har altid sagt, vi kan

ikke sælge Landsdele; det kan vi ikke gøre“. Som sagt, disse 2 Mænds Aand kan man endnu spore i det danske Demokrati. I Dag vil Folketingets Flertal indtage et tredje Standpunkt, som forhaabentlig intet har at gøre med Hr. Thomas Nielsen, men sikkert intet har at gøre med Tscherning. — Lige over for den Afstemning, der nu forestaar, er der altsaa nogle faa Medlemmer af dette Ting, der reservere os paa den Maade, at vi stemme „ja“ til Ændringsforslaget, fordi vi derigennem tilkendegive, at det at sælge Kolonierne uden forudgaaende Afstemning kan der aldeles ikke være Tale om; men vi stemme derpaa nej til Beslutningen, for endnu en Gang at føre det Standpunkt, som Tscherning indtog, frem her i Salen.

Dinesen: Jeg skylder det ærede Medlem, der nu satte sig, at indrømme, at det var et fejt Tal, naar jeg før nævnedes 16 Mill. Kr.; det er omtrent 14 Mill. Kr. Jeg har i den Betænkning, der er afgiven af det høje Landsting, hentet mine Oplysninger om det Beløb, som der er angivet at være vort Tilgodehavende i Vestindien den 31te Marts 1901, med Tillæg af det Beløb, hvormed det hele antageligt er vokset i det sidst forløbne Finansaar. I øvrigt interesserede det mig i høj Grad, at jeg ved denne Fejltagelse skulde give det ærede Medlem Anledning til det lange og vidtløftige Foredrag, vi nu hørte af ham.

M. Madsen: Det er en Udtalelse af den ærede Ændringsforslagsstiller, som har foranlediget mig til at sige et Par Bemærkninger. Han udtalte nemlig, at Sagen var politisk, at det nu var blevet et politisk Spørgsmaal, og det var som saadant, at det blev behandlet. Dette anerkender jeg ikke, thi hvis det var Tilfældet, at det blev behandlet som et politisk Spørgsmaal, vilde jeg for mit Vedkommende enten stemme med dem, som jeg nærmest regner mig at høre i Parti med, eller gaa min Vej derfra. Et af to maatte jeg gøre. Jeg har derimod betragtet det som upolitisk, og som Følge deraf har jeg stemt med Flertallet her i Salen, væsentlig begrundet paa, at jeg gennem de Forhandlinger, der tidligere have været førte ved lukkede Forespørgsler til Partierne, har udtalt mig for Afhændelsen. Jeg erkender, at der er en saa betydelig Forandring nu gennem den Rejsning, som er foregaaet i den hele Befolkning til Gunst for at beholde Øerne, at jeg, hvis jeg havde følt mig staaende ganske frit over for Sagen, rimeligvis vilde